

ikke bliver hendes Særeie, at det gaar ind i Jælleboet, men bliver undergivet hendes egen Raadighed. Denne juridiske Distinction tror jeg ikke, kan have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til Lovens sociale Følger. Grunden til, at den er stillet op, er jo vistnok nærmest det, at man har søgt, at det ikke godt gif an at erklære det, Konen erhverver, for hendes Særeie, uden at man ogsaa maatte erklære det, som Manden erhverver, for hans Særeie, hvorved man vilde komme til at gjøre Særformuen til Regel i et meget stort Antal, ja mulig i Pluraliteten af Landets Høftestaber, og dernæst ogsaa vilde fremkalde megen Ubillighed og Afhængighed for Konen. Netop derfor har man baade her og ogsaa i Norge i det Forslag, som der foreligger, og ligeledes i Sverrig i den Lovbestemmelse, man har i den Henseende, indskrænket sig til at sige: Det er blot Raadigheden over det, som Konen erhverver, hvorom det dreier sig, men ibrigt gaar det ind i Jælleboet. Imod det, at Konen beholder en selvstændig Raadighed over, hvad hun saaledes erhverver, kan der gjøres en Indvending, den nemlig at man kan sige: Naar hun skal have en saadan særegen Raadighed over det, hun erhverver, bør det ogsaa være en Lovforskrift, at hun er pligtig til deraf at yde Bidrag til Børnenes Underhold og, hvis man vil, ogsaa eventuelt til Mandens; men denne Side af Sagen tror jeg ikke, det har nogen særdeles stor praktisk Interesse at fremhæve. Det er vistnok overordentlig sjældent, at den Kone, som erhverver Noget særligt, skulde vægre sig ved at anvende det til Huset og Børnenes Vel. Det er overordentlig hyppig Tilfældet, at det, Manden erhverver, ikke anvendes til Konens eller Børnenes eller Huset's Vel, men at det anvendes til at drikke op eller Slige, men derimod tror jeg, at det vil være et overmaade sjældent forekommende Tilfælde, at det, der fra Konens Side erhverves, ikke skulde blive anvendt til Huset's og Børnenes Nytte. Hvis man af en theoretisk Forkjærlighed for Lighed paa dette Omraade vilde have en Bestemmelse ind i Loven om, at Konen var pligtig til af sit Særerhverv at yde Bidrag til den sælles Husholdning, da hører dette jo til de Ting, der kunne opnaas ved Ændringer i Lovforslaget.

Jeg skal ikke længe opholde mig ved Lovforslagets Enkeltheder; jeg skal blot ganske i Almindelighed sige, at jeg ikke tror, det vil blive muligt i Lovform at udtrykke den Tanke, at Konen skal have en saadan særegen Stilling med Hensyn til sit Selverhverv, hvad enten man tænker, at det skal blive hendes Særeie, eller hun blot skal have Raadighed derover, uden at der kan opstilles en Hærfare af den Slags Indvendinger imod Lovforslaget, som den 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Orenboll) fremkom med. Der gives intet Udtryk i Verden — saa fuldkomment

er Sproget ikke — som ikke flader sig paa den Maade pille ved og vende og dreie, og som En finder, ikke er tydeligt, medens en Anden finder, at det er tydeligt. Efter min Mening er det fuldstændig umuligt at affkære saadan Tvivl, men det staar Enhver her i Thinget fuldkommen frit for, ogsaa den ærede Rigsdagsmand, at forsøge paa ved Ændringsforslag at redigere Udtrykkene i Lovforslaget og gjøre dem bedre. Jeg kan nu for mit Vedkommende ikke finde, at der er nogen stor Tvivl om, hvad Betydningen er af det Udtryk: „selvstændig Virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentligt ved Mandens eller Jælleboets Midler“. Jeg mener f. Ex at naar Konen gaar paa Dagleie og faar Dagløn, saa er det en selvstændig Virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes ved Mandens eller Jælleboets Midler, og at det, hun erhverver ved den Slags Arbejde, er hendes eget. Hvad det angaar med at holde en Kulle eller Saadant, saa mener jeg, at der maa Hovedaccenten komme til at hvile paa, om en saadan Gjenstand er anskaffet for Mandens eller Jælleboets Midler, i hvilket Tilfælde Konens Virksomhed ikke kan blive til hendes udelukkende Fordel, netop paa Grund af, at der staar „selvstændig Virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentligt ved Mandens eller Jælleboets Midler“. Særligt kan det jo tænkes, naar Konen driver et selvstændigt Erhverv og ønsker at blive eneraadig over Indtægten deraf, at hun i mange Tilfælde vil kunne opnaa dette ved at refundere Jælleboet, hvad der af dette er udlagt til disse Tings Anskaffelse. Men den Tanke, som man har villet udtrykke, er ganske simpelt den, at Konen skulde faae Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed, det vil sige, en af Manden uafhængig Virksomhed, forsaavidt denne Virksomhed ikke er grundet eller drives ved, hvad man med et Ord kan kalde Kapital, der er ydet af Jælleboet eller Manden. Hvad Gaver angaar, da kan der jo slet ikke være Tale om, at de kunne henregnes under Begrebet „Erhverv ved selvstændig Virksomhed“. Spørgsmaalet om, hvorledes der maa forholdes med Gaver, falder ganske udenfor denne Lov, men med Hensyn dertil er jo ibrigt den gjældende Ret saaledes, at hvad Trediemand giver Konen under det udtrykkelige Bilskaar, at det enten skal være udenfor Jælleboet, eller være Konens Raadighed undergivet, det bliver udenfor Jælleboet eller er Konens Raadighed undergivet. Altsaa staar det jo i Trediemands Magt at give en Kone Noget paa denne Maade, og Følgen deraf vilde altsaa være den, at Manden ikke derover kan udøve nogen Raadighed undtagen den, der kan følge af andre Grunde. Endelig er der blot et Punkt med Hensyn til Redaktionen, som jeg skal nævne et Dieblit ved. Det er Betydningen af disse Ord: „raade over uden Mandens eller an-